

ת"ד 1544/09/13 - מדינת ישראל נגד גיאנה בלב

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

ת"ד 1544-09-13 מדינת ישראל נ' בלב

בפני	כב' השופטת טל תדמור-זמיר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	גיאנה בלב

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 19.5.14 בהעדר הנאשמת, בגין עבירות של נהיגה בחוסר זהירות, נהיגה שלא בימין הקיצוני של כביש דו סטרי והתנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה לגוף.

הנאשמת הורשעה בהעדרה בגין אי התייצבותה ואי התייצבות בא כוחה לדין, חרף העובדה כי בא כוחה נכח בדיון הקודם וידע אודות מועד הדיון.

ב"כ הנאשמת טוען כי לא התייצב לדין בשל טעות משרדית וכלשונו: "כתוצאה מטעות משרדית ברישום הדיון מיום 19.5.14, לא הובא לידיעתו של הח"מ מועד הדיון הקבוע בתיק אשר לעיל".

ב"כ הנאשמת הוסיף וטען כי אין לזקוף לחובת הנאשמת את מחדלו שלו ויש ליתן לה את יומה בבית המשפט, בהפנותו לפסיקה רלוונטית. לבקשה צורף תצהיר מנהל משרדו של ב"כ הנאשמת, לתמוך טענותיו.

התביעה הביעה התנגדותה הלקונית לביטול פסק הדין.

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 קובע:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם נתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין..."

הלכה היא כי בשלב דיוני זה, על המבקש הנטל להוכיח כי סיבת אי התייצבותו לדיון הייתה מוצדקת. לחילופין, עליו להוכיח כי נגרם לו עיוות דין בעצם הרשעתו.

ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מ"י (2003) נקבע כי על המבקש להעלות בבקשתו את כל טענותיו כולל אסמכתאות רלוונטיות ובע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** נקבע:

"בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה.... בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין."

המציאות מלמדת כי רבים הם המקרים בהם נאשמים המוזמנים כדין אינם מתייצבים לדיונים בעניינם והסיבות - שונות ומגוונות, אלא שנקבע לא אחת כי בית המשפט אינו יכול לעבור על כך לסדר היום.

השיקולים השונים לביטול פסק דין נפרשו בשורה ארוכה של פסקי דין בבית המשפט העליון, שדנו במקרים בהם בית המשפט לא נעתר לבקשות לביטול פסק דין בהעדר עילה לביטולו.

כך לדוגמה טענות של שכחה, אובדן דו"ח, טעות של עו"ד ברישום ביומן, אי התייצבות מחמת טעות, אי התייצבות בשל מחלה עליה לא דווח לבית המשפט טרם הדיון, אי התייצבות מחמת תיבות דואר פרוצות, אי התייצבות בשל אי הידיעה של העו"ד, לא היוו עילות לביטול פסק הדין, גם אם הושת על המבקש עונש לא קל (ראה למשל רע"פ 9142/01 הנ"ל, של כב' השופט ת. אור, רע"פ 5377/03, רע"פ 8583/04, רע"פ 3690/03, רע"פ 1271/06, רע"פ 5569/07, רע"פ 4474/05, רע"פ 5958/07, רע"פ 2394/07, רע"פ 6383/07, רע"פ 1371/07, רע"פ 2282/07, רע"פ 6463/07, רע"פ 8445/07, רע"פ 9593/07, רע"פ 10319/07, רע"פ 10516/07, ע"פ 6859/07, רע"פ 683/07, רע"פ 1381/07, ב"ש 7099/06, רע"פ 1773/04).

בע"פ (מחוזי ת"א) 70050/99 **חרובי פארס נ' מדינת ישראל** נקבע כיבקשות לביטול הכרעת דין תתקבלנה רק כאשר מתקיימות **"נסיבות מאוד יוצאות דופן שבהם התקלה או המניעה מוכחת באורח אובייקטיבי."**

בענייננו, ב"כ הנאשמת נכח בדיון שנקבע להקראת כתב האישום, ביקש דחיה כדי ללמוד את התיק ובית המשפט נעתר לבקשתו. קרי, לנאשמת ניתנה הזדמנות נאותה לקבל את יומה בבית המשפט ובהתחשב בפסיקה שהובאה לעיל, "טעות משרדית" אינה עילה לביטול פסק הדין שניתן בהעדרה.

באשר לגרימת עיוות דין, ב"כ הנאשמת טען כי בהטלת פסילה בפועל לתקופה של 60 יום ובקנס שהוטל על המבקשת יש כדי לגרום לה עיוות דין, שכן היא אינה אחראית להתרחשות התאונה. אמר ולא יסף.

בהתחשב בכל האמור וברוח הפסיקה שהובאה לעיל, לא מצאתי בבקשה כל נימוק המצדיק ביטול פסק הדין שניתן

בהעדר הנאשמת.

על כן, הריני דוחה הבקשה וקובעת כי פסק הדין מיום 19.5.14 יותר על כנו.

המזכירות תעביר לצדדים העתק ההחלטה.

ניתנה היום, י"ז סיוון תשע"ד, 15 יוני 2014, בהעדר הצדדים.